

ЗА ПЕДАГОГІЧНІ ЗАКАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, ДИРЕКЦІЇ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
І ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

№ 18
(152)

17

травня
1961 року
СЕРЕДА

Ціна 1 коп.

ДІЛОМ ВІДПОВІДАЄМО!

Набагато цікавішим, змістовнішим стало життя наших студентів після того, як ми включилися в змагання за звання кращої групи інституту.

Відповідно до взятих зобов'язань були розподілені обов'язки, призначені відповідальні.

На протязі другого семестру безперервно працюють гуртки юних кінодемонстраторів у школі-інтернаті № 2 і № 5, які ведуть студенти О. Бичков і М. Ніколенко. За цей час 5 учнів одержали права кінодемонстраторів, на даний період гурток налічує 10 юних аматорів кінотехніки.

Хорошу справу зробили студенти Л. Борецько, О. Порязев, Г. Резник, С. Урицька, які для обладнання автокласу змонтували задній і передній мости, переривач-розподільвач для автомобіля ГАЗ-51.

Не пориваємо дружніх зв'язків і з робітничою молоддю авторемонтного заводу № 1, де ми проходили виробничу практику. За цей час ми провели спільний вечір відпочинку, бе-

сиду з вступниками до ВУЗів, подаємо допомогу тим, які вчаться на підготовчих курсах.

Тепер ми закінчуємо монтаж радіовузла в школі-інтернаті № 2. Цією справою керують студенти Е. Бурфан, В. Бельдій.

Група наша має в своєму складі, крім 18 членів ВЛКСМ, два члени КПРС і два кандидати в члени КПРС. Студенти групи беруть активну участь в громадсько корисній роботі інституту.

Немалий вклад зробила група і в спортивне життя інституту.

Два студенти — Скрипниченко і Панченко — стали чемпіонами інституту з спортивної гімнастики.

Майже весь чоловічий склад групи виступає в хорі факультету.

Ми не забуваємо, що буквально на порозі весняна залікова і екзаменаційна сесія. Як же ми готуємось до неї? Перш за все ми добилися того, що всі студенти здали курсовий про-

ект по шкільних майстернях. С. Урицька, Л. Моторнюк ліквідували заборгованість з теоретичної фізики.

Значно поліпшилось і відвідування лекцій, хоча з цієї справою ще не все гаразд.

На мою думку, слід все-таки поліпшити форму не тільки контролю, а й стимулювання відвідування. З цієї метою доцільно створити міжгруповий орган контролю, в який би входили по одному-два представники від різних груп і факультетів. Ця думка обговорювалася зокрема в нашій та в групі II курсу дошкільного відділу педагогічного факультету і була схвалена, але, на жаль, не здобула свого практичного втілення в життя.

Потрібно сказати, що ще досить мало груп включилися в змагання, щоб гідно зустріти XXII з'їзд КПРС.

Ми ще раз закликаємо всі групи, курси і факультети підтримати цей хороший почин.

М. ПАНЧЕНКО,

комсорг 42 групи фізиків.

Допрацювалися...

На мовно-літературному факультеті комсомольська організація нараховує в своїх рядах більше трьохсот студентів. Люди це, в основному, працьовиті, енергійні. По успішності факультет посідає друге місце в інституті. Тут відбувається багато цікавих справ: і зустрічі з письменниками, з передовиками виробництва, і виїзди з концертами в колгоспи. Далеко за межами інституту відомий хор під керівництвом О. Петровського, що складається з студентів мовно-літературного факультету. З навчанням, здається, все в порядку, а от з дисципліною, з виконанням комсомольських обов'язків не все гаразд. І це вже не перший рік. Адже це не секрет, що кілька складів комсомольського бюро факультету попередніх років провалили роботу, виявилися не на висоті поставлених завдань. Те ж саме сталося і з бюро, яке в цьому навчальному році очолює В. Шевцов. Робота йшла абияк, від провалу до провалу і, незважаючи на всі зусилля, організація не вийшла із загрозливого становища. Свідченням цього було невдале скликання звітно-виборчих комсомольських зборів 10 травня, на які не з'я-

вилось і третини студентів факультету. Збори не відбулися, попросту кажучи, зірвалися.

Можна впевнено сказати, що це цілком закономірний результат незадовільної роботи бюро і його секретаря. Кажуть, що 86 п'ятикурсників не з'явилось тому, що вони, бач, «вже не наші», вони «дуже завантажені», з них «не можна цього вимагати». Соромно слухати такі пояснення від членів бюро, соромно за п'ятикурсників, які не дорожать честю своєї організації. А де ж була група четвертого курсу російського відділу на чолі з комсоргом В. Вінниківською? Скрізь: дома, в кіно, навіть в читальні, але не на зборах. Те ж саме можна сказати і про багатьох комсомольців. Не прийшли — от і все.

Ну як же вони можуть прийти на свої збори, коли, наприклад, у другій групі III курсу російського відділу (комсорг А. Бондаренко) ще з листопада не сплачені комсомольські внески, коли на чергування добровільної народної дружини завжди з'являються 5—10 осіб замість 70—75, коли систематично зриваються недільники, коли на факультеті жодного разу на

протязі року не було загальних комсомольських зборів, а про збори активу, які намічалось провести десь в січні, ніхто до цього часу не заїкнувся?! До речі, коли нещодавно зібрався комсомольський актив інституту, туди не з'явилось більше половини комсоргів факультету. Про яку дисципліну може бути мова, коли комсомольське бюро не може дати правильної оцінки аморальним поступкам деяких студентів, не вживає найрішучіших заходів до ледарів, прогульників, порушників громадського порядку?

Партійне бюро факультету на своїх засіданнях пробувало навести порядок в комсомольській роботі, але далі своїх рішень воно не пішло — конкретної роботи поки що не видно. Знала про поганий стан справ і факультетська газета, але жодного разу не виступала вона, нічого не зробила, щоб поліпшити роботу комсомольської організації.

Час, нарешті, зрозуміти, що обов'язки комсомольця — обов'язки перед батьківщиною, яка створила їм всі умови для успішного навчання, готує їх стати спеціалістами своєї справи.



Нещодавно до нашого інституту завітали працівники вищої освіти братньої Чехословаччини. Радісно зустріла їх студентська молодь. На фото: обмін сувенірами.

„ВТРАЧЕНІ КОРЕНІ“

Коли я був на звітно-виборчих комсомольських зборах фізико-математичного факультету, на думку мимоволі сплигло одно, чисто математичне порівняння. Попробую його розкрити.

Кожен, хто має уявлення про розв'язання рівнянь, знає, що рівняння n-го степеня має «n» коренів. Але при розв'язуванні, внаслідок математичних перетворень, втрачаються корені. Тому вся складність задачі і полягає в дослідженні та знаходженні всіх розв'язків.

Подібна картина постає і перед комсомольським колективом факультету в цілому, і перед комсомольським бюро зокрема. Кожен рік відбуваються звітно-виборні збори, кожен раз довгу звітну доповідь (про зроблене і частково про не зроблене) читає секретар. Потім в обговоренні її порушується знову безліч як для громадського життя, так і для окремих осіб потрібних питань. Проте, минає рік і все повторюється, причому не можна сказати, що поставлені завдання виконуються зразково. Чому знову доводиться нагадувати про втрачені ко-

рені, тобто про оті ж недоліки? Як же їх знайти, щоб не втрачати взагалі? На нашу думку, цього можна домогтися.

Для цього необхідно, по-перше, організувати комсомольський актив, який відіграв би роль не тільки відповідального, а й самодіяльного, мріючого і дерзючого органу, актив, який сам брав би участь у громадсько корисній роботі і як організатор, і як невтомний працівник, шукач нового. Хіба можуть бути в цьому активі ті, хто має двійки, не бере участь у роботі гуртків, не виступає в художній самодіяльності, не займається багатьма цікавими справами, що відбуваються на факультеті. Ні, не може.

По-друге, треба, щоб цей актив був господарем власного слова, виконував те, що записано ним у протокол чи просто намічено на бюро або на зборах.

Хочеться вірити, що комсомольська організація факультету при допомозі з боку комуністів і деканату знайде ці корені, втрачені, насамперед, у навчальній та культурно-масовій роботі. А вони дійсно втрачені.

І. МАКАРЧУК.

НА ЗБОРАХ АКТИВУ

10 травня, в приміщенні сесійного залу Верховної Ради УРСР, відбулися збори активу міської партійної організації, присвячені підсумкам виконання Закону про зміцнення зв'язку школи з життям і про дальший розвиток системи народної освіти в СРСР та завдання шкіл та органів народної освіти м. Києва в зв'язку з підготовкою до XXII з'їзду КПРС.

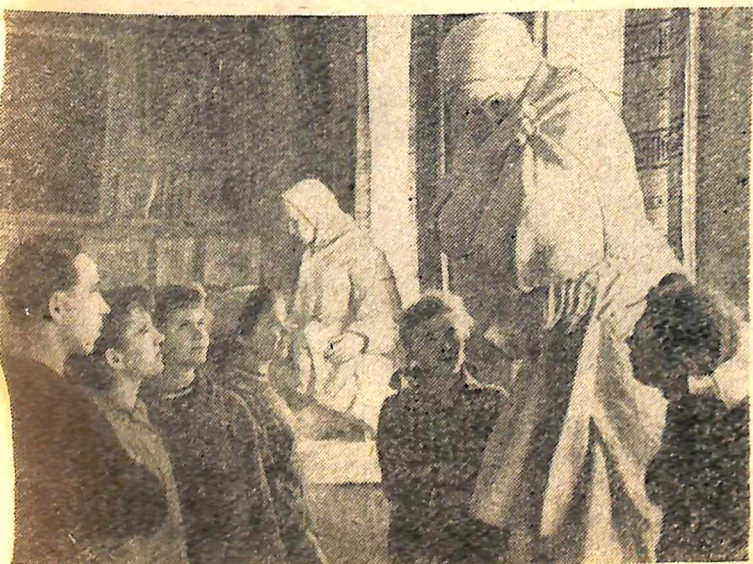
З доповіддю в цьому питанні виступив перший секретар міськкому КП України В. І. Дрозденко. Він відзначив, що одним з підсумків перших кроків перебудови є те, що в школі в різних формах увійшов труд.

За останні роки в Києві збудовано 32 школи, 12 шкіл-інтернатів, 40 майстерень, здійснено добудову і надбудову 7 шкіл. Лише торік додатково ор-

ганізовано 115 шкільних кабінетів.

Про великі почесні завдання у вихованні підліткового покоління будівників комунізму у своїх виступах розповідали секретар Шевченківського райкому партії В. О. Бойченко, директор 89-ї школи Г. М. Шевченко, директор Дарницького шовкового комбінату Т. М. Єщенко, ректор педагогічного інституту ім. Горького М. М. Підтиченко, секретар партійної організації 71-ї школи Р. О. Максименко, секретар міського комітету комсомолу І. М. Солдатенко, міністр освіти УРСР І. К. Білодід, вчителька 132-ї школи Т. А. Біліченко.

На зборах активу з промовою виступив секретар Центрального Комітету КП України А. Д. Скаба.



ЦІКАВОЮ була поїздка наших студентів до Тарасової гори в м. Каневі. Маршрут пролягав по найбільш мальовничих місцях вздовж Дніпра. Надовго запам'ятаються Трипілля, Ржищів, Стайки, Ходорів. Незчулись, як позаду залишилися 86 км дороги... Далі вирішили їхати пароплавом. Ось і Канів! Оглянули місто, побували біля пам'ятника Кобзареві, у музеї Т. Г. Шевченка. Немов ще раз переглянули сторінки великого життя геніального поета. Найбільш цікаві моменти зафіксовано за допомогою кінокамери на плівку, але, безсумнівно, головне не в цьому: серця сповнилися ще більшою любов'ю до рідного краю, до свого народу.

На фото: студенти оглядають експозицію музею Т. Г. Шевченка.



У будинку архітектора відбувся концерт-огляд художньої самодіяльності колективів міста, у якому брала участь хорова капела нашого інституту. Вона зайняла 1-ше місце.
На фото: перед концертом. До наших студентів завітав письменник Петро Панч.

Теплі весняні посмішки, ду-
жкі щирі потиски рук, поба-
жання щасливої дороги і весе-
ла студентська пісня проводи-
ли нас з Москви. Скільки спо-
гадів! Скільки нових друзів!
Скільки творчої ініціативи вез-
ли з собою в Київ студенти-на-
уковці гуртка дефектології, які
повертались з першої міжву-
зівської конференції дефекто-
логів! Щиро кажучи, нам не хо-
тілося їхати додому, хотілося
ще трохи побути в Москві, хо-
дити по її красивих вулицях,
кожну мить відчувати, як б'єть-
ся серце нашої країни.

Конференція почала свою
роботу 5 квітня. На ній було
заслухано 9 доповідей студен-
тів Московського, Ленінградсь-
кого і Київського педінститутів.
Доповіді викликали жвавий
інтерес у студентів-дефектоло-
гів Московського педінституту,
серед яких були присутні і
представники з Китаю, Болга-

рії, Німецької Демократичної
Республіки.
Всі роботи були побудовані
на фактичному матеріалі і на-
уково обгрунтовані. Хочеться
відзначити, що серед кращих
робіт були роботи наших сту-
дентів М. Михалка, Г. Панчен-
ка, М. Мандзюк, Т. Бердник.
Кожну вільну хвилину ми ви-
користовували для того, щоб
більше побачити — побувати в
музеях, у Кремлі, на Ленін-
ських горах.

Дуже велику користь прине-
сло нам те, що ми побували в
школі-інтернаті для розумово
відсталих дітей (Россолімо) і в
школі-інтернаті для тугоухих
дітей. Познайомились з їх ро-
ботою і методами навчання.

Вечорами велася дружна і
щира розмова, лились задушев-
ні українські пісні.

Виступаючи на конференції,
відомий дефектолог С. С. Лапі-
девський говорив, що наукові

роботи — тільки початок вели-
кої творчої праці студентів у
галузі дефектології і що кож-
ний доповідач обов'язково по-
винен продовжувати працювати
над обраною ним темою.

Виступаючи з заключним
словом, декан дефектологічного
факультету Московського пед-
інституту Х. С. Замський вис-
пропонував щодо поліпшення
роботи в наукових гуртках де-
фектологів: постійно підтриму-
вати зв'язок між науковими то-
вариствами інституту, надсила-
ти на обговорення і рецензуван-
ня наукові праці студентів, об-
мінюватись потрібною літера-
турою і проводити конкурси на
кращі наукові праці.

На нашу думку, перша між-
вузівська конференція повинна
послужити хорошим починком у
справі дружніх наукових зв'яз-
ків між студентами наших ву-
зів.

Т. РАЗУМОВА.

У ТРОЛЕЙБУСІ

1. Хлопчика трьох-чотирьох
років пропускають на місце біля
вікна — і починається знайом-
ство.

- Як тебе звуть?
- Саша.
- А скільки тобі років?
- Три з половиною.
- Де ж ти живеш?
- У новому домі, де грязь.
- На якій же вулиці ти живеш?

— А я на вулиці не живу.
У мене є нова кімната, — про-
мовляє, відвертаючись до вікна.

2. Сльози капують з очей,
схлипуючи розказує Ігор, що
його штовхнув Вова.

— А ти б йому всипав, —
радить хлопчак, старший років
на три.

— Пісочком. Да?

Спогади про Маяковського

Кожен новий факт, штрих,
деталь біографії В. В. Маяков-
ського дорогі любителям літера-
тури, численним прихильникам
поета.

Інтересно послухати спогади
людей, які особисто знали В. В.
Маяковського, зустрічались з
ним, були його супутниками.
Цих людей не так уже багато.
А особливо цікаво послу-
хати Павла Ілліча Лавута,
який нещодавно виступав із
спогадами про великого поета.
Його ім'я згадується в поемі
«Хорошо». П. І. Лавут, будучи
організатором поїздки поета по
країні, прослухав від початку
до кінця до 200 виступів В. В.
Маяковського. Воістину можна
позадригати такої людини.

П. І. Лавут розповідає жваво,
емоційно, приводячи багато ці-
кавих і невідомих чи мало ві-
домих фактів, епізодів, деталей
з життя «агитатора, горлана,
главаря».

Із яскравої розповіді П. І.
Лавута перед слухачами вима-
люється постать людини вели-
кої душевної краси, надзви-
чайної працездатності, людини
гострого розуму.

Маяковський постає перед на-

ми без «хрестоматійного гляд-
цю».

П. І. Лавут переконливо спро-
стовує легенду про грубість по-
ета. Поет говорив: «Якщо в жит-
ті існує слово «сволочь», то я
його не можу амністувати в по-
езії».

Бесіда П. І. Лавута супро-
воджувалася виконанням запису
на плівці вірша В. В. Маяков-
ського під назвою «Военно-мор-
ская любовь» в авторському ви-
конанні. Слухачі чули голос
живого Маяковського, а потім і
бачать його у фільмі «Барыш-
ня и хулиган» (выпуск 1918 р.).
У цьому німому фільмі головну
роль — роль хулігана грає 24-
річний поет. Фільм цікавий тим,
що показує хороші акторські
здібності Маяковського і дає
можливість побачити молодого
поета, який грав майже без гри-
му. Фільм — німий і навіть не
має надписів і титрів, а тому
хорошо робить П. І. Лавут, що
вдало і дотепно коментує події
фільма.

Нарешті зазначимо, що, ви-
ступаючи з спогадами про Ма-
яковського, П. І. Лавут робить
хорошу і корисну справу.

І. РИЖАВСЬКИЙ.

Спасибі, Грузіє!

Л. НЕДБАЙЛО.

Ритмічно вистукують колеса
поїзда. Пливуть перед очима
залізничні станції з світлим
вокзалом, біленькі хати укра-
їнських сіл, що потопують у
вишневих садах, дніпропетров-
ські заводи-велетні, чорні тру-
би азотного комбінату, шахти і
терикони в степу, узбережжя
Азовського моря. Зелені поля і
плантації яблуневого цвіту.
Яка ж ти багата, земле!

Стоїмо біля вікна. Говорити
не хочеться, більше побачити і
запам'ятати — основне бажан-
ня.

А від гір Кавказу не відірвеш
погляду, хто їх побачив — не
забуде. Зелені ліси на узгір'ях,
стрімкі потоки, що зливаються
в бурхливі гірські річки. Бли-
зькі гори темнозелені, далі —
сині-сині і лише зверху — сму-
га снігу, біла з голубинкою.
Зовсім близько від нас кочують
в ущелинах хмари. В долинах
селення, залізничні полустан-
ки — земне життя.

Ритмічно вистукують коле-
са... і гори ніби велично повер-
таються, бажаючи показати се-
бе в усій красі.

По другий бік — море. Дихає
на нас свіжим повітрям, що,
здається, поринаєш у ньому.
Десь далеко — темносинє, го-
лубе, місцями порізане білими
гребнями хвилює, які перели-
ваються, і гребені з'являються
в нових місцях, до берега ко-
чяться хвилює вже світлозеле-
ною і розбивається мірадами
сріблястих бризок. А над бере-
гом стоять, як вірна сторожа,
стрункі високі кипариси.

Пройждяємо Туапсе, Лаза-
ревську, Якорну щілину, Лоо,
Сочі... Довго стоїмо біля роз-
квітлених магнолій і камелій
«Дендрарія», яскраво-жовтих
букетів рододендронів, колючих
колекцій; проходимо асфальто-

ваними доріжками між бамбука-
ми і бананами, пальмами і ки-
парисами. Море повільно під-
крадається до самих ніг і, ніби
не наважившись хлопнути, від-
ступає.

І знову гори. В долинах гру-
зинські дерев'яні двоповерхові
будиночки з верандами, і біля
кожного будинку виноградники.
Далеко на горах, ніби білі зер-
нинки, розсипалися отари овець.

У Тбілісі нас вітають профе-
сор Глоді, декан філологічного
факультету педінституту Бера-
мідзе, студенти підносять букет
квітів. Знайомимось з гру-
зинськими друзями, з делегація-
ми міст Баку, Вільнюса, Суху-
мі, Єревана, Москви.

Місто лежить між горами в
котловині, виритій Курою, оби-
дві частини з'єднуються сімома
мостами. В одній частині міста
центральною є проспект Шота
Руставелі, в другій — проспект
Плеханова.

Оглядаємо парки, сади, пам'ятники Шота Руставелі, Іллі
Чавчавадзе і Акакію Церетелі,
першому комсомольцю Грузії,
величній монумент Сталіну.
Відвідали могилу О. С. Грибое-
дова і пам'ятний монумент Гру-
зії — могутню постать жінки-
грузинки, що тримає в правій
руці меч, в лівій чашу, симво-
лізуючи могутність Грузії в
зброї і гостинність у вині.

Актовий зал педагогічного
інституту ім. О. С. Пушкіна пе-
реповнений. Голова НСТ Лі-
дія Гвілава відкриває 22 сту-
дентську наукову конференцію,
присвячену 40-річчю встанов-
лення радянської влади в Гру-
зії.

Перше слово для вітання на-
дається представникам Радян-
ської України. Схвильована,

піднімаюся на трибуну, дивлю-
ся в зал і... вже ніякого хвилю-
вання: аудиторія привітала,
скрізь теплі посмішки. Зник
підготовлений текст, натомість
з'явилися щирі сердечні слова...
На кожне речення слухачі від-
повідають бурною аплодисментів.

Невимовне почуття гордості
сповнює душу: я — представ-
ник Радянської України. Це не
мене вітають і не мені бурхли-
ві овації, це щирі вітання со-
нячної Грузії славній Радян-
ській Україні, українському на-
родові.

Працювали ми в секції гру-
зинської літератури. В перший
день роботи прочитали свої до-
повіді. Всіх схвилювала теплота
і любов, з якою прочитала Світ-
лана Бондаренко свою допо-
відь «Давид Гурамшвілі на
Україні». Викладачі і студенти
дякували Світлані за таку ціка-
ву роботу, за увагу і любов до
грузинського письменника. Я
читала доповідь «Видання гру-
зинської літератури на Украї-
ні».

На засіданні секції ми дізна-
лися багато нового про грузин-
ську мову і літературу, про
мовну дискусію між Важи Пша-
велом і Іллею Чавчадзе, про
життя і діяльність Шота Руста-
велі, про горців і їх фольклор.

На заключному пленарному
засіданні всім гостям були вру-
чені похвальні грамоти за
участь у роботі 22 наукової
студентської конференції і пода-
рунки науковим студентським
товариствам.

Увечері силами самодіяльно-
го колективу інституту відбувся
концерт. Нам особливо сподоба-
лись грузинські пісні, що вико-
нувались у супроводі національ-
них інструментів, та народний
танець «Карталі».

(Далі буде).



Знову цвітуть каштани...

В. о. редактора Ю. ПОЛУДНЕНКО.